

Vykutálel se docela potichu za svítání a krásně mu to šlo. Kutálel se, kutálel, kutálel spíše stranou hlavní silnice, aby nikde nenarazil. Několikrát ho viděly děti, a ty si ho ani moc nevšimly, protože si hrály na „Škatule, škatule, hejbejte se“ a „Honzo, vstávej! Kolik je hodin?“ Jen jeden chlapeček za ním běžel a pokřikoval: „Tališ, tališ, kam se valíš?“

Chodil do první třídy a nevěděl, že se tališ píše s ř. Ale tališ se valil dál a dál a kdo ho potkal, myslel si, že to tak má být. Že je to taková novinka a že je lepší se do toho neplést.

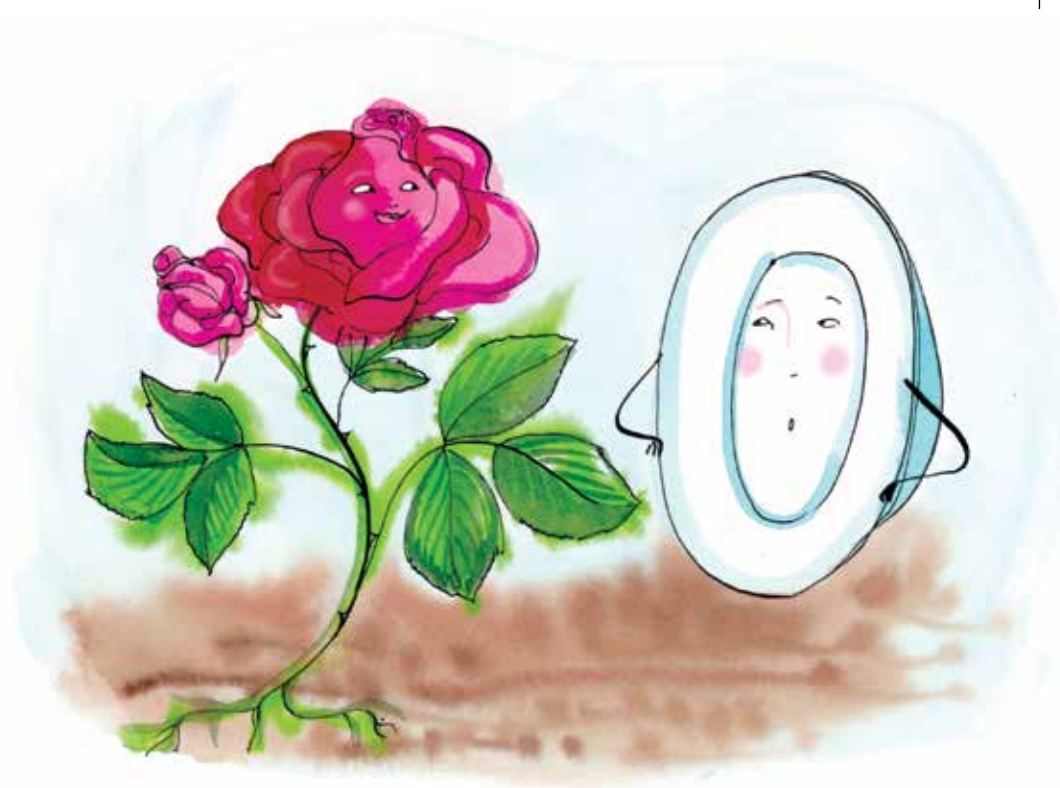
A tu ten tališ najednou kouká: růžička je pryč! Strašně se zděsil, protože na té růžičce lpěl, měl ji uprostřed jako srdíčko.

„Kdy se mi ta růže asi ztratila? A hlavně proč? Ztratil jsem ji já, nebo se ztratila sama?“

Vrátil se kus cesty, rozhlédl se kolem a vidí: růžička si klidně kvete na živém plotě před domem!

„Jste moje růžička, nebo si tu kvetete sama od sebe? A jak se vám to kouzlo podařilo?“

„Každý máme své kouzlo,“ řekla růžička, „vy jste se odkutálel a já jsem se odprejskla. Promiňte, pane tališ, ale co je

do růže, která si nevoní po svém. Je krásné být dítětem přírody. Doufám, že mi to nezazlíváte.“

„Voníte trochu po těch topinkách z minulého týdne,“ řekl tališ, „ty byly strašně česnekované, ale to jistě přejde. Přeji vám mnoho štěstí, a hlavně rozkvětu!“

Trochu zaslzel, protože být poslední ze soupravy a ještě k tomu ztratit růžičku je trochu moc i na tu nejpálenější hlínu.

„Jsem totiž tanečnice,“ řekla růže. „Chcete-li, zatančím vám na rozloučenou. Najednou je to se mnou všechno jiné, i má barva je taková růžovější.“

Zatančila talíři na rozloučenou krásné sólo. Bylo to k pláči, a pak si kvetla dál.

Talíř se odkutálel unavený, nabručený, zablácený a bez růže. Trochu se mu dokonce zastesklo po kredenci, ale na cestách se každý rozptýlí. Za chvíli mu bylo líp, pak ještě líp a pak dobře.

Vtom vidí, že se k němu po silnici blíží nějaký člověk. Člověk pro talíř není žádná rarita, ale talíř, který se kutálí po státní silnici po rovině a do kopečka a nedodrhuje na křižovatkách nová pravidla – to překvapí i strážníka. Ten člověk byl v uniformě a měl také plácačku. Když ji měl, tak ji zvedl, ale talíř samozřejmě nezastavil, protože zvednutá plácačka mu nic neříkala.

„Když zvedám plácačku,“ řekl strážník, „tak to znamená pro vozidlo – co? Jste vozidlo, nebo co? Čím se prokážete? A kam se odebíráte?“

„Jsem talíř,“ řekl talíř skromně, „a kutálím se, sám nevím kam – a také nevím, jestli jsem vozidlo. Měl jsem ještě růžičku, ale ta byla dítě přírody, a tak teď nevím, čím bych se prokázal.“

Říkal to samozřejmě trochu jinak, protože talíře neznají slovo prokázat, a možná že ani neznají pojem dítě přírody.

„Nejste náhodou létající talíř?“ zeptal se strážník. „Poslední dobou se vyskytuje mnoho létajících talířů. Máme o nich řadu hlášení. Umíte létat?“

„Já bych to zkusil,“ řekl talíř, „kdybyste mě laskavě vyhodil do vzduchu, možná že se mi to docela krásně podaří. O tom kutálení jsem také nevěděl.“

Strážník se chvíli rozmýšlel a pak vyhodil náš talíř do vzduchu. A podívejme se, ten vám najednou začal ladně kroužit nad střechami, zvedal se a klesal a zase zvedal, odráželo se v něm sluníčko a strážník mohl na něm oči nechat. Ale nenechal, protože by pak neviděl na ostatní vozidla.

„To se mi něco podařilo,“ řekl si strážník, „teď už vím, jak vznikají létající talíře. Vezme se talíř a vyhodí se do povětří. Pak se mu popřeje šťastná cesta a do toho, co se potom děje nahoře, nám už nic není. Hlavně že je to dole v pořádku.“

Tak ten talíř zlítal celý svět, byl dvakrát nad New Yorkem, jednou nad pyramidami, to jsou takové špičaté hroby egyptských králů a v každém je pohřben nejmíň jeden král, třikrát

byl nad Arktidou a ta je, děti, celá ze sněhu a ledu a ještě bělejší než talíř, asi šestkrát byl nad Kremlem kvůli jedné zlaté kopuli, v které se rád zhlížel. Připadal si čím dál tím hezčí a byla to pravda, protože od lítání každý zhezkne. Někdy také vyhlížel krajinu, kde kvetla růžička, ale nikdy ji neviděl. Jen jednou mu zavoněly topinky, a to ho moc dojalo. Pak se dostal přes Himálaj nad takovou strašně žlutou poušť a tam se mu stalo neštěstí, o kterém vám chci vyprávět.

Uprostřed pouště stála malá pevnost a té říkali raketová základna. Uprostřed základny stála malá věžička a z ní se stále něco odpalovalo. Bylo to dlouhé jako doutník s ohnivým chvostem a ten chvost mával na rozloučenou dole tlustým pánům v tropických helmách a oni zase mávali nahoru.

Když tak jednou mávali, jeden z nich se podíval dalekohledem a zděšeně zvolal:

„Pánové, vidím létající talíř – je to pro nás skvělá příležitost. Pánové, do toho!“

Dlouho se nemohli do talíře strefit, až nakonec ho sestřelil prakem velitelův šestiletý syn, který se jmenoval Pepík. Pepíka pak všichni poklepávali po zádech a mysleli si, že je

to pro dítě vyznamenání. Pak ještě musel sníst pudink a byl jako malý hrdina dekorován před celou rotou.

Talíř spadl na zem a rozbil se na čtyři kusy. Každý kus se zkoumal zvlášť a poté byl slepený talíř vystaven v hodovní síni jako trofej.

Pro Pepíka udělali velký banket (to se sedá u velkých stolu a tam se dlouho, zadarmo a hodně jí). Pepík trůnil uprostřed a byl ze všeho toho jídla zoufalý. Protože měl nejraději

